

NICOLE DEESE

Alles
wat ik
vinden
wil

ROMAN

**'EEN PRACHTIG VERHAAL OVER LIEFDE EN VERBINDING,
DAT ME IN GROTE VERWONDERING ACHTERLIET.'**

- Cocky Drost, auteur en relatiecoach

1

Als het obsessief controleren van je mail een officiële ziekte zou zijn, bevond ik me waarschijnlijk al in het laatste stadium: een verkrampde duim, het eindeloos opnieuw laden van mijn inbox, doelloos scrollen en natuurlijk het absolute onvermogen om me te concentreren op iets anders – wat dan ook.

Het moest de twintigste keer in evenveel minuten zijn dat ik het gejaagde schoonmaken van mijn klaslokaal onderbrak om mijn iPhone te ontgrendelen en een blik te werpen op het digitale enveloppe onder in mijn startscherm. Nog steeds niets.

‘Hou op, Lauren. Je drijft jezelf tot wanhoop.’ Tegen jezelf praten alsof je het tegen iemand anders hebt, is natuurlijk volkomen rationeel.

Ik propte de telefoon in de schemerige spelonk die ook wel bekendstond als de bovenste la van mijn bureau en duwde die met een klap dicht. Ik kromp ineem bij het geluid van gebroken krijtjes die in botsing kwamen met het in beslag genomen speelgoed van vorige week. Jammer dat ik mijn gebrekkige zelfbeheersing niet ook in die la kon opsluiten. Ik had me nog geen uur geleden ernstig voorgenomen om pas weer op mijn telefoon te kijken als de school uit was, maar zodra ik mijn handtas in het vizier kreeg, was ik toch weer bezweten.

Ik liep bij mijn opgeborgen telefoon vandaan en wapende me met desinfecterende schoonmaakdoekjes met citroengeur, op zoek naar een oppervlak dat ik nog kon schoonmaken voordat mijn groep drie de school binnenkwam en me de nodige afleiding zou geven van mijn razendsnel afnemende zelfbeheersing. Ik had de zitzakken in de Leeshoek voor Letterdieven al opgeschud, de mooiste knutselwerkjes van afgelopen week aan de speciale tentoonstellingsmuur gehangen en zelfs de meest hardnekkige vingerafdrukken van het aquarium van Kikker

en Pad verwijderd – alles om te voorkomen dat ik opnieuw verdwaald raakte in het doolhof van onbeantwoorde vragen.

Ik veegde met een vochtig doekje over de ouderwetse, houten kalenderblokken op de rand van mijn bureau en bleef even staan om de datum aan te passen. De felrode inkt gaf de datum van afgelopen vrijdag aan, 15 november. Ik hoefde het laatste blokje slechts drie keer om te draaien om de tijd vooruit te spoelen.

Kon ik dat in mijn leven ook maar doen – alle tijd die opging aan wachten overslaan. Nooit meer wachten op sollicitatiegesprekken, blind dates en doktersafspraken... en levensveranderende e-mails. O, wat was ik jaloers op mijn leerlingen en hun vermogen om van elk moment het beste te maken, zelfs die momenten die oneindig leken.

Of, in mijn geval, veertien maanden, één week en drie dagen. Niet dat ik het bijhield.

Het geluid van een deur die verderop in de gang werd dichtgeslagen, gevolgd door het ritmische *tik-tik-tik* van hoge hakken maakte dat ik opkeek van mijn schoonmaakmarathon. Ik zou die voetstappen overal herkennen. En ik wist ook precies waar ze naartoe gingen.

Nog geen halve minuut later verscheen Jenna Rosewood, mijn naaste collega en vriendin, in de deuropening van mijn lokaal, voorzien van twee thermobekers caffè latte. ‘Hé, die bosbessenmuffins waar jij zo dol op bent waren uitverkocht, dus...’ Midden in de zin viel ze stil. Als de stilte een rechter was geweest, had deze met zijn hamertje op de kathedr getikt en de rechtszaak geopend. ‘Lauren,’ begon ze met een zucht, ‘waarom maak je je klaslokaal alweer schoon, terwijl je je gebruikelijke ontsmettingsritueel vrijdag voordat we hier weggingen nog hebt uitgevoerd?’

Ik deed mijn best om elke vorm van schuldbesef uit mijn gezichtsuitdrukking te weren, maar mijn beste vriendin kon zo aan de slag bij de AA – ze herkende mijn zielige beschermingsmechanismen van een kilometer afstand. ‘Ik had een paar

plekjes overgeslagen.’ Het leugentje was zo doorzichtig dat zelfs mijn meest goedgegelovige leerling er niet in zou trappen.

Met soepele bewegingen liep Jenna door de smalle looppaden in mijn lokaal, zonder tegen de fitnessballen en wiebelplanken aan te botsen die onder de tafeltjes van mijn leerlingen waren geschoven – ik zag echt het nut niet in van stoeltjes met vier poten. Haar dure merkspijkerbroek en blouse die uit diverse laagjes bestond, waren een volmaakte mengeling van aardetinten die prachtig afstaken tegen haar olijkleurige huid. Uit ervaring wist ik dat Jenna dit beschouwde als haar ‘casual’ look. Serieus, die vrouw bezat niet één broek met een elastische tailleband. Een schril contrast tussen ons, zoals blijkt uit vrijwel elke foto waar we samen op staan, omdat mijn lievelingskledingstuk een joggingbroek is die nog nooit een sportschool vanbinnen heeft gezien. De waarheid was dat het niet uitmaakte wat de slanke Jenna aantrok. Ze leek altijd meer op een loslopend fotomodel dan op een schooljuf die in een volkswijk werkte.

‘Of misschien,’ zei ze, terwijl ze me kritisch opnam, mijn plakbandhouder in de vorm van een lieveheersbeestje opzijk schoof en op de rand van mijn bureau ging zitten, ‘heb je een e-mailtje gestuurd om te informeren naar de stand van zaken, en zit je daar vreselijk over in. Alweer.’

Dus ja, mijn beste vriendin was niet alleen mooi, ze was ook slim. En ook nog eens getrouwd met een man die de kost verdiende met het redden van levens van ernstig zieke kinderen in het meest vooraanstaande ziekenhuis van Boise.

Ik wachtte even voordat ik een niet-bestaande inktvlek op mijn werktafel wegpoetste. ‘Misschien.’

‘Ik dacht dat we hadden afgesproken dat je deze hele toestand een poosje los zou laten. Even op adem zou komen. In het nu zou leven en van het moment zou gaan genieten. En zeg niet dat je niets van die afspraak weet, want die hebben we nog geen week geleden gemaakt. In jouw woonkamer.’ Haar blik verzachtte en kreeg iets smekends. ‘Je moet niet proberen om het te forceren. Je krijgt niet eerder bericht dan wanneer het

juiste moment daarvoor is aangebroken.’

Ik pakte de uitgestoken koffiebeker aan en probeerde haar advies ter harte te nemen. Haar slotzin zou niet misstaan op een scheurkalender met wijze spreuken.

Jenna blies de stoom weg die uit de kleine opening van haar koffiedeksel opsteeg. ‘Over leven in het nu gesproken, hoe was het optreden zaterdagavond? Ging het een beetje met je zus? Ik had gewoon tranen in mijn ogen toen je me die foto van die kleine Iris stuurde! Ze was vast de mooiste ballerina op het podium.’

Ik glimlachte bij de herinnering aan mijn nichtje in haar lichtroze tutu en met haar strakke goudblonde knot. Ik was me volkomen bewust van Jenna’s beproefde afleidingstactiek. Begin over mijn nichtje en ik smelt sneller dan boter in een koekenpan. ‘Dat was ze echt. Ze is van plan om binnenkort een keertje te komen logeren en weer een dansfeestje te houden met mij en Skye – alleen zei ze er wel bij dat ze haar mooie maillot nooit meer meeneemt naar mijn huis, omdat Skye’s nagels er de vorige keer in bleven hangen toen ze pirouettes maakten.’

Mijn cockerspaniël had haar naam te danken aan de democratische verkiezing die afgelopen herfst in mijn groep drie gehouden was. Het debat had bijna twee weken in beslag genomen. Mijn leerlingen waren verdeeld in drie groepen, die allemaal een andere voorkeur hadden – Toy Story, PAW Patrol en uiteraard de superhelden van Marvel. Maar uiteindelijk had Skye van PAW Patrol de andere gegadigden, Black Panther en Bo Peep, verslagen.

‘Se-ri-eus,’ Jenna legde al het gevoel dat een 32-jarige voor dramatiek kon hebben in haar stem, ‘dat meisje is zo schattig. Ik kan niet geloven dat ze volgend jaar al naar de kleuterschool gaat.’

Ik bracht mijn beker naar mijn mond voor mijn eerste slokje, me plotseling bewust van de brok in mijn keel. ‘Ik weet het. Het gaat zo ongelofelijk snel.’ Ik begreep er niets van. Het leek nauwelijks een dag geleden dat ik haar voor het eerst in

mijn armen had, in dat overdreven chique kraamhotel. Dat er inmiddels vijf jaar voorbijgegaan was, was ondenkbaar.

Ik nipte peinzend van mijn koffie, maar de vragende blik in Jenna's ogen was me niet ontgaan. 'En... heb je na de voorstelling nog tijd gehad om met je zus te praten, zoals je hoopte?'

Mijn sentimentele bubbel knapte onmiddellijk. 'Als je met praten bedoelt dat Lisa me op elke beschikbare – of binnenkort beschikbare – man gewezen heeft die bij de voorstelling aanwezig was...' Ik schudde mijn hoofd en zette mijn beker neer, nauwelijks in staat om stil te blijven staan. 'En ze wijst me er niet alleen op, ze doet dat ook nog met zo'n afschuwelijk flirterig ondertoontje in haar stem, alsof ze helium heeft ingeademd.' Het was de stem die ze altijd gebruikte wanneer ik in de buurt was en zij zich ongevraagd opwierp als koppeelaarster. 'Ik overdrijf niet als ik zeg dat ze me in twee uur tijd aan zes verschillende mannen heeft voorgesteld. En ze weet dat ik besloten heb om een tijdje niet te daten. We hebben het er meerdere keren over gehad, maar zoals gewoonlijk hoort mijn zus alleen wat ze wil horen.'

Ik stak mijn hand uit om nog een schoonmaakdoekje uit het pak te trekken, maar Jenna liet zich razendsnel van mijn bureau glijden en griste het uit mijn hand.

'Alsjeblieft, stop met poetsen. Die tafel is zo schoon dat mijn man er een operatie op kan uitvoeren.'

Met een verontwaardigd gesnuif plofte ik neer op het tafeltje van de kleine Amelia Lakier en drukte de versleten neus van mijn donkerblauwe gymp tegen het linoleum alsof het een balletschoen was. Maar ballet was de hobby van mijn zus, niet die van mij. Slechts een van de duizend dingen waarin zij en ik totaal verschillend waren.

Jenna hoefde de conclusie die ze uit mijn tirade over mijn zus trok niet hardop uit te spreken. Ik kon bijna horen hoe ze de verbanden legde. 'Dus het was je frustratie over Lisa waardoor je besloot om nog een e-mail te versturen en om een update te vragen...' Haar aanname was niet geheel onjuist. Lisa mocht dan

de jongste van ons tweeën zijn, ze was veruit de dominantste. Ik was vaak totaal van slag nadat ik haar had gesproken.

Ik wierp een blik op de klok boven de deur en stond op om de letters die we afgelopen vrijdag geoefend hadden van het bord te vegen. Het lukte me echter niet om Jenna te negeren, die met een wijnkleurige nagel tegen haar koffiebeker tikte. ‘Als je zegt dat “je een tijdje niet wilt daten”,’ begon ze, ‘dan bedoel je niet dat je dat nooit meer wilt.’ Dat was de manier waarop mijn beste vriendin mijn stemming peilde, door een vraag niet te formuleren als vraag, maar hem tussen ons in te laten hangen. We wisten allebei hoe ze over mijn liefdesleven dacht – hetzelfde als mijn zus. Alleen Jenna’s motieven waren zuiver. Dat kon ik over die van Lisa niet zeggen.

Ik verdeelde de activiteiten van die dag in zes blokjes, die ik aan de linkerkant van het whiteboard schreef: schrijven, muziek, rekenen, lezen, handvaardigheid en, het leukst van alles, een uitstapje naar de bibliotheek. Toen draaide ik me om en keek mijn trouwste vriendin in de ogen.

Ik gaf haar zo eerlijk mogelijk antwoord. ‘Misschien, ooit.’

Ze kromp letterlijk ineen bij het horen van mijn woorden. ‘Maar Lauren... het kan nog maanden duren. Misschien duurt het nog wel een jaar voordat je het antwoord krijgt waar je op wacht. Ik denk niet dat je jezelf zo’n beperking moet opleggen als je nog niet eens weet wat er precies gaat gebeuren.’ Ze wachtte even en dempte haar stem. ‘Je weet dat ik achter je beslissing sta. Maar ik... ik wil gewoon niet dat je ondertussen je hart afsluit voor de mogelijkheid om iemand te ontmoeten.’

Ik haalde diep adem voordat ik antwoord gaf, me bewust van haar goede bedoelingen. Jenna hield van me. En Jenna hield ook van haar echtgenoot. Het was alleen maar logisch dat ze wilde dat ik hetzelfde huwelijksgeluk zou ervaren als zij en Brian. Alleen was ik er stiekem van overtuigd dat droomprinsen alleen voorkwamen in sprookjes – en dat zij getrouwd was met de enige uitzondering. ‘Ik weet dat je me steunt en ik wil graag dat je van me aanneemt dat ik hier goed over nagedacht heb. Het

is in deze fase van mijn leven gewoon niet handig om aan een liefdesrelatie te beginnen, of dat zelfs maar te overwegen.’ Het was niet mijn single-zijn dat me ’s nachts wakker hield, het was een verlangen dat vele malen sterker was en zich onlosmakelijk met mij had verweven. ‘Ik heb het echt wel geprobeerd, Jen. Jarenlang. Ik weet vrij zeker dat ik uit geweest ben met elk type man dat deze stad te bieden heeft en ik verzeker je dat ik het echt niet erg vind om single te zijn. Ik ben gelukkig. Echt waar.’ Ik schonk Jenna de oprechtste glimlach die ik ten aanzien van dit uitgekauwde onderwerp kon opbrengen. Dankzij mijn zus, de ouders van mijn leerlingen en de gepensioneerde vrouwen in de kerk had ik meer dan genoeg eerste afspraakjes gehad. Zelfs zo veel dat een stad van 200.000 inwoners inmiddels aanvoelde als een vijvertje in plaats van een oceaan.

Sommige mensen hadden de gave om hun emoties onder controle te houden, om niet alles wat in hun hoofd omging automatisch met de hele wereld te delen. Jenna was niet zo iemand. Hoewel ik haar gedachten in haar grote, kastanjebruine ogen kon lezen, had ze gelukkig voldoende zelfbeheersing om ze niet uit te spreken.

De bel begon vrolijk te klingelen en Jenna haakte haar arm door de mijne terwijl we mijn lokaal uit liepen. ‘Ik hou van je, Lauren.’

‘En ik van jou, Jen.’

We beenden door de gang die al snel gevuld zou zijn met het geluid van vlugge kindervoeten, zwiepende rugzakken en opgewonden stemmen, maar mijn blik bleef hangen bij het donkere vertrek aan de andere kant van de gang. Vreemd. Waarom waren de lichten in het lokaal van juf Walker uit? Meestal was ze hier al voor zonsopgang.

Jenna’s ogen volgden de mijne. ‘O... heb je niet gehoord wat er met mevrouw Walker gebeurd is?’

‘Nee?’ Mijn hartslag versnelde. ‘Ik heb niets gehoord.’

‘Ze is vrijdagavond gevallen in haar garage – heeft haar heup op twee plaatsen gebroken.’

‘Lieve help, dat is afschuwelijk!’ Ik bleef staan en keek opnieuw naar de dichte deur. ‘Is ze verder wel in orde?’ Hoe lastig mevrouw Walker soms ook kon zijn, op haar leeftijd hadden verwondingen soms blijvende gevolgen. Ze was bijna vijftwintig jaar geleden op Brighton begonnen, als juf van groep drie, en daarvoor had ze tien jaar lesgegeven op een school in Oregon. ‘Ligt ze in het ziekenhuis?’

‘Ja. Ik hoorde vanochtend toevallig dat Diana een voorlopige vervanger gevonden heeft. Als het net zo’n breuk is als mijn oma een paar jaar geleden had, moet ze waarschijnlijk meerdere keren geopereerd worden en is ze een aardig tijdje uit de running.’

Mevrouw Walker was zelden afwezig, maar iedereen in het district was op de hoogte van haar korte lijstje met goedgekeurde vervangers voor het geval dat het toch een keer voorkwam.

‘Tjonge...’ Een knagend gevoel van spijt nestelde zich in mijn onderbuik. Ik schaamde me een beetje om het toe te geven, maar ik ontweek mevrouw Walker al een paar weken. Misschien zelfs langer.

Zij had de andere groep drie onder haar hoede, dus soms stelde ik voor om onze krachten te bundelen en dingen samen te doen. Maar wat ik ook opperde, het leek alsof ze altijd wel iets vond om over te klagen, iets wat ik niet goed deed. Ik was te doortastend, te afwijkend, te enthousiast of te meegaand. Normaal kon ik de negatieve houding die haar zo eigen was wel hebben zonder het me al te erg aan te trekken; ik had door de jaren heen meer dan genoeg ervaring opgedaan met haar type. Maar de afgelopen maanden mopperde ze steeds vaker en was mijn geduld met haar klaagzangen – en met haar – uitgeput geraakt. Schuldgevoel vormde een strakke band rond mijn borst terwijl ik me voorstelde dat ze in het ziekenhuis op een operatie lag te wachten. ‘Misschien kan ik wat beterschapskaarten regelen om naar het ziekenhuis te sturen?’

Jenna was inmiddels bij de bocht in de gang aangekomen, waar haar leerlingen in een rij stonden te wachten, aangevoerd

door de klassenhulp van deze week en een hulpouder. Ze klapte drie keer achter elkaar in haar handen. Haar klas herhaalde het geklap en volgde haar door de gang naar het lokaal. ‘Die kaarten zijn een geweldige idee, juf Bailey,’ antwoordde Jenna over haar schouder, met haar meest gezaghebbende stem. ‘Laat het me weten als mijn klas u daarbij kan helpen.’

‘Hoi, juf Bailey!’ fluisterde Tabitha Connelly, die deze week klassendienst bij mij had, enthousiast toen ze me zag. Ze hield het gelamineerde bordje met een grote 3 erop omhoog, waarna mijn leerlingen achter haar aan liepen tot de bocht in de gang en daar bleven staan wachten totdat ik klapte, zoals ze geleerd hadden.

Ik kon maar weinig dingen bedenken die me meer vreugde gaven dan dit moment – 24 opgewekte gezichtjes, klaar om vol aanstekelijk enthousiasme aan de nieuwe week te beginnen. Dit levendige stel liet zich niet ontmoedigen, zelfs niet door een saaie, druilerige maandag.

Ik glimlachte naar de groep vrolijke kinderen. ‘Goedemorgen. Laten we gaan.’

In deze fase van het jaar wisten ze wat er van hen verwacht werd als ze het lokaal binnenkwamen. In september, toen de school net begonnen was, veroorzaakte het ophangen van rugzakken en het opbergen van lunchtrommeltjes een vreselijke chaos, maar inmiddels verliep het allemaal een stuk rustiger. Ze praatten op gedempte toon met elkaar terwijl ze hun schriften tevoorschijn haalden en ze op hun tafeltje legden, waarna ze wachtten totdat ik het sein gaf om met hun partner voor deze week aan de woordpuzzel te beginnen.

Vijftig minuten later attendeerde een klop op de deur me op de achtstegroeper die gestuurd was om mijn leerlingen op te halen voor hun muziekles. Alle kinderen sloten zich vrij rustig aan in de rij en zwaaiden ten afscheid. Ik blies ze een luchtkusje toe en zei dat we na hun terugkomst aan een verrassingsproject zouden werken. Dat leverde een aantal high fives en vreugdedansjes op.

Tijdens hun afwezigheid legde ik een vel knutselkarton op elk tafeltje, als voorbereiding op het maken van de boetedoening – eh, beterschapskaarten. Gelukkig had ik meer dan genoeg knutselmateriaal om met de invaller aan de overkant van de gang te delen. Ik had geen flauw idee waar mevrouw Walker haar eigen knutselmateriaal had opgeborgen, en ik weigerde het risico te nemen dat ik beschuldigd zou worden van het overhoophalen van haar systeem als ze op zekere dag terugkwam.

Ik zocht een paar kartelscharen, perforators, merkstiften en stickers bij elkaar en wierp een blik op de klok boven mijn deur. Het zou niet lang meer duren voordat de vervanger de klas van mevrouw Walker naar muziekles zou sturen. De creatieve vakken werden altijd om de beurt aan onze klassen gegeven, met uitzondering van ons bezoekje aan de bibliotheek.

Ik vulde een grote doos met knutselpullen en liep de gang in, waar ik onmiddellijk achteruitdeinsde bij het horen van... een loeiend dier? Ik wierp een blik in de richting van de aula, gevolgd door een blik op de bibliotheek. Vreemd. Het geluid leek niet uit de gang te komen. Ik keek naar het alarmsysteem, dat boven het computerlokaal was aangebracht. Geen flitsende lichten die op een noodgeval wezen.

En toen gebeurde het opnieuw.

Een angstaanjagend, oorverdovend... gegrom? Een paar tellen later barstte er een luid gejuich los, duidelijk afkomstig uit het klaslokaal van mevrouw Walker. Ik versnelde mijn pas en stak de linoleumzee tussen onze lokalen over.

Onder normale omstandigheden zou ik het niet in mijn hoofd halen om niet eerst te kloppen, maar nu pakte ik instinctief de deurklink beet en smiet ik de deur open. En toen, van het ene op het andere moment, stond ik als aan de grond genageld, mijn mond open van verbazing bij het zien van iets wat mijn saaië maandag totaal op zijn kop zette.

Wie het ook was die op dit moment tegen een klas vol zevenjarigen stond te grommen... het was uitgesloten dat hij voor kwam op mevrouw Walkers lijst met goedgekeurde vervangers.

2

Boven op het eikenhouten bureau van mevrouw Walker zat, op zijn hurken, een man zonder hoofd – tenminste, ik nam aan dat het een man was. Hoewel ik zijn witte hemd, leren riem en donkerblauwe spijkerbroek wel opmerkte, vielen ze in het niet bij het appelgroene T-shirt dat hij over zijn hoofd heen getrokken had, de stof rond zijn gezicht gespannen als vershoudfolie.

De levensechte afbeelding van een dinosauruskop – een T-Rex met griezelige ogen en zelfs nog griezeligere tanden – verborg de menselijke gelaatstrekken die onder het shirt schuilgingen. Uit de korte groene mouwen staken twee wapperende handen, en alsof dat nog niet genoeg was, stampte de man met zijn voeten en stootte hij een woest gesnuif uit.

De klas brulde van het lachen en sommige kinderen daagden het monster uit om van het bureau te springen en te proberen hen te pakken te krijgen. In plaats daarvan boog hij zijn hoofd en klemde hij – met bewegingen die verontrustend doelgericht waren voor een blindeman – een nietmachine tussen zijn reusachtige, met stof bedekte dinosaurustanden.

Voor het eerst twijfelde ik aan het veiligheidsprotocol van onze school.

‘Gaaf! Doe dat nog eens!’ riep Mason Grady, die op de eerste rij zat.

‘Wil je mijn lunch?’ vroeg Rosie Simons, die haar prinsessen-trommeltje omhooghield. ‘Ik eet mijn kaasstengel toch nooit op.’

De man-osaurus liet het nietapparaat op het bureau vallen en snuffelde in de lucht voordat hij nog een oorverdovende kreet slaakte.

Een paar van de meisjes bedekten hun oren en keken het lokaal rond. Pas toen zagen ze mij in de deuropening staan.

‘Eh... Meneer Avery?’ Joy Goldman schoof haar bril omhoog en stak haar hand op. ‘Juf Bailey is –’

De T-Rex onderbrak haar met een woeste grom.

‘Meneer Avery! Meneer Avery!’ De kinderen giechelden en wezen naar de enige leerkracht in dit lokaal die niet bezig was met het naspelen van Jurassic Park.

Ondanks alle calamiteitentrainingen die we als staf hadden gevolgd en alle rampscenario’s waar we ons als district in hadden verdiept, was ik totaal niet voorbereid op deze situatie. Wat was hier precies mijn rol? Moest ik een doos met stiften naar het hoofd van de indringer gooien in een poging de kinderen te redden? Moest ik hem afleiden met de mueslireep in mijn zak en de kinderen razendsnel overbrengen naar mijn lokaal?

‘Pardon?’ Ik kwam voorzichtig dichterbij. ‘Bent u de vervanger van mevrouw Walker?’

De dinosaurus, nog steeds blind en nog steeds op het punt van aanvallen, draaide met een ruk zijn kop in mijn richting en ik kon maar net een gil onderdrukken. Hij is niet echt, Lauren. Niet echt.

Op datzelfde moment groeiden de T-Rexklauwen die uit de mouwen staken uit tot twee volwaardige, onmiskenbaar mannelijke armen. Tien vingers pulkten aan de zoom van het T-shirt, dat de man achter in zijn nek had vastgeknoopt. Na een flinke ruk schoot het los.

Verfomfaaid haar dat noch blond, noch bruin was, stond in pieken overeind. De man trok zijn shirt nog verder omlaag en onthulde een stel met donkere wimpers omlijste ogen, benijdenswaardige jukbeenderen en een vierkante kaak. Het meest schokkend was nog wel dat de man in de verste verte niet leek op het prehistorische monster dat hij had nagespeeld.

Hij knipperde met zijn ogen alsof hij er even aan moest wennen dat hij naar de 21e eeuw was teruggekeerd en trok zijn *Vraag eens naar mijn T-Rex-shirt* recht voordat hij van het bureau van mevrouw Walker sprong. Hij haalde een hand door zijn warrige, karamelkleurige haar en toonde een grijns die

maakte dat ik tijdelijk aan de zwaartekracht twijfelde. ‘Hallo daar. Ik ben Joshua Avery.’

Dat was alles. Geen verklaring. Geen excuses. Geen kleur van schaamte omdat hij betrap was met zijn shirt over zijn hoofd terwijl hij deed alsof hij een dinosaurus was. Alleen een terloopse begroeting, alsof alles volstrekt normaal was.

Ik slikte en duwde de verzameling knutselmateriaal in zijn handen. De doos was onder meer gevuld met een set stempels die mijn moeder gevonden had tijdens een van haar lucratievere opruimsessies. ‘Hier. Dit is voor u – voor uw klas, bedoel ik. Om te gebruiken. Als u – zij – dat willen.’

Hij keek naar de knutselattributen en toen weer naar mij. We hadden de onverdeelde aandacht van elke leerling in het lokaal. ‘Heb ik de handvaardigheidsles in Charlottes lesplan voor vandaag over het hoofd gezien?’

Charlotte? Hij noemt mevrouw Walker bij haar voornaam? Het had iets heel oneerbiedigs om een juf die al vijfendertig jaar voor de klas stond bij haar voornaam te noemen. ‘Nee, eh, deze zijn niet voor een handvaardigheidsles. Ze zijn bedoeld om beterschapskaarten te maken. Om naar het ziekenhuis te sturen. Naar mevrouw Walker.’

‘O, ik snap het. Natuurlijk.’ Hij knikte. ‘Dat is heel aardig van u. Bedankt dat u daaraan hebt gedacht.’

‘Ja... Geen probleem.’ Ik werd overvallen door het ongemakkelijke gevoel van geen-idee-wat-ik-nu-moet-doen en wees met mijn duim in de richting van de gang. ‘Ik ga maar weer eens naar mijn eigen lokaal. Mijn leerlingen komen bijna terug van hun muziekles.’ Het gebrek aan een reactie maakte dat ik verderging. ‘Wat betekent dat de leerlingen van mevrouw Walker aan de beurt zijn voor hun muziekles. Ze werken aan een optreden voor Thanksgiving. Een meisje uit groep acht komt ze ophalen zodra ze mijn leerlingen heeft teruggebracht.’

‘O, dat is mooi. Bedankt voor de info.’ Hij grinnikte opnieuw en gebaarde naar het bureau achter zich. ‘Ik heb wel ergens een

uitgeschreven lesplan, maar zoals u ziet, waren we een beetje afgedwaald.’

Ik schoot bijna in de lach. ‘Ja. Goed, ik ben aan de overkant van de gang als...’ Als wat? ‘Als u iets nodig hebt of als er vragen zijn.’

Mijn armen en benen voelden aan alsof ze van hout waren en ik stapte stijfjes naar de deur.

‘Dag, juf Bailey,’ riepen een paar leerlingen.

Ik draaide me half om naar de leerlingen om te kunnen zwaaien, maar dat was precies genoeg om te zien dat Joshua mijn starre blik beantwoordde met een knipoog.

‘Ja, dag, juf Bailey. Ik hoop u snel weer te zien.’

Iets aan de manier waarop hij mijn naam zei, maakte dat ik mijn eerdere woorden van die ochtend tegen Jenna wilde terugnemen. Niet omdat ik ineens twijfelde aan mijn voornemen om voorlopig geen afspraakjes te hebben, maar wel aan mijn oordeel over alle mannen hier in de omgeving.

Ik had het bij het verkeerde eind gehad. Ik had niet elk type man ontmoet dat Idaho te bieden had. Joshua Avery was het bewijs.

Mijn blik dwaalde vaker dan ik wilde toegeven naar het raampje in de deur van mijn lokaal, in de hoop dat ik een glimpje zou opvangen van de vervanger aan de overkant van de gang. Hoe had iemand die zo volkomen tegengesteld was aan mevrouw Walker – of Charlotte, zoals hij haar tussen neus en lippen door noemde – een positie als leerkracht bemachtigd in haar lokaal, dat nauwelijks onderdeel voor een fort? Was iemand op kantoor in opstand gekomen tegen haar wensen? Was Joshua Avery een grap, gestuurd door het schoolbestuur?

Van welke kant ik het ook bekeek, ik snapte er niets van. In dit geval waren één en één geen twee. Deze keer was de uitkomst een volwassen man die door zijn T-shirt heen nietapparaten at om kinderen te vermaken.

‘Juf Bailey?’ De vingers van Noah Lawler kronkelden door de lucht als wormen aan een vishaak. ‘Mag ik de boekentas vast klaarleggen? Het is vandaag mijn beurt.’

Mijn aandacht verplaatste zich abrupt van het raampje naar de klok. Nog drie minuten voordat we naar de bieb zouden gaan.

‘O, ja. Dank je, Noah. Goed, lieve kinderen,’ zei ik, terwijl ik twee keer in mijn handen klapte. ‘Doe jullie schriften maar dicht en ga naast je vriendje bij de muur staan. Het is tijd voor ons uitstapje naar de bibliotheek, naar mevrouw Dalton.’

Mijn leerlingen deden een voor een hun schrijfschriften dicht terwijl Noah naar de muur draafde om de boekentas van onze klas van de haak te pakken. In de tas zaten de boeken die we de week ervoor samen gelezen hadden, in de Leeshoek voor Letterdieven. De functie van tasdrager was felbegeerd, wat waarschijnlijk de verklaring was voor het pruilmondje van de kleine Caitlyn Parker. Ik gebaarde naar de klassenhulp dat ze voor mocht gaan en legde mijn vinger waarschuwend tegen mijn lippen.

Toen het grootste deel van mijn leerlingen als een langzaam rijdende trein de gang in gedromd was, ging ik naast Caitlyn lopen. Ik stak mijn hand naar haar uit. Het verbaasde me nog steeds hoe snel de boze bui van een kind verdwenen was als je een beetje extra aandacht gaf. En nu Caitlyns mama hoogzwanger was van baby nummer vier, was extra aandacht bij Caitlyn thuis beperkt verkrijgbaar. Begrijpelijk, maar toch.

Ik gaf een kneepje in haar hand terwijl we langs het computerlokaal en de aula liepen. ‘Ik bedacht net dat ik wel een extra hulpje kan gebruiken. Iemand die een speciaal boek uitkiest voor Thanksgiving, om deze week te lezen. Zou jij een boek voor onze klas willen uitkiezen?’

Caitlyns fletsblauwe ogen keken naar me op. ‘Echt waar? Ik?’

‘Zeker weten,’ zei ik. ‘Ik zal tegen Noah zeggen dat jij vandaag een extra boek in de tas mag stoppen.’

‘Bedankt, juf Bailey.’ Haar glimlach gaf me een warm gevoel vanbinnen, en ik liep naar de voorkant van de rij om de kin-

deren eraan te herinneren dat ze hun mond moesten houden als we de bibliotheek binnengingen.

Op het moment dat ik de zware deur opentrok, zag ik hem. De dinoman. Alleen deze keer zat hij niet boven op een bureau, maar reikte hij naar een boek op een van de bovenste planken. Op de kaft stond de afbeelding van een basketbal, en hij overhandigde het boek aan een jongen met gips om zijn arm. ‘Alsjeblieft, kerel.’

Ik knipperde met mijn ogen en richtte mijn aandacht weer op mijn leerlingen. Ze verspreidden zich door de grote ruimte en zwaaiden enthousiast naar de andere derdegroepers. De vervanger wierp me een hartelijke glimlach toe en liep op me af alsof we oude kennissen waren, in plaats van mensen die elkaar in totaal drie minuten gesproken hadden.

‘Nogmaals hallo, juffrouw Bailey.’

‘Hallo,’ antwoordde ik, terwijl ik mijn uiterste best deed om een andere gezichtsuitdrukking tevoorschijn te persen dan de verbijstering die tijdens onze eerste ontmoeting overheerst had.

‘Ik heb zojuist een gerucht over u gehoord. Al denk ik dat iets technisch gezien geen gerucht genoemd kan worden als de informatie afkomstig is uit maar liefst 26 zeer betrouwbare bronnen.’ Zijn grijns werd breder. ‘Hebt u echt fitnessballen en wiebelpanken in uw klaslokaal, in plaats van stoelen?’ vroeg hij met een volume dat in de verste verte niet geschikt was voor een bibliotheek.

Mijn lippen trilden. ‘U bent juist geïnformeerd.’

‘Ongelofelijk. Ik heb wel gehoord over leerkrachten die hun klaslokaal anders inrichten om het leren te bevorderen, maar ik heb er nog niet veel in het echt ontmoet. Wat vinden uw leerlingen ervan?’

‘Om eerlijk te zijn maakt het een enorm verschil op het gebied van aandacht en concentratie, vooral bij kinderen die behoefte hebben aan prikkels. Ik heb het geluk dat ik in een schooldistrict werk dat openstaat voor privéschenkingen en onconventionele ideeën.’

‘Onconventionele ideeën zijn vaak de beste ideeën. Als meer leerkrachten het aan zouden durven om de gebaande paden te verlaten en te kiezen voor creatieve oplossingen, zou het schoolstelsel er heel anders uitzien.’

Uit de vriendelijke klank van zijn stem maakte ik op dat hij het als een compliment bedoelde, maar zo eenvoudig lag het niet. ‘Kiezen voor creativiteit en vrijheid bij het inrichten van een klaslokaal speelt absoluut een rol in het verbeteren van ons onderwijstelsel, maar de beperkingen van een leerkracht hangen over het algemeen samen met de mate van steun die hij of zij krijgt van het bestuur. Brighton is geen rijke school, verre van, maar we zijn gezegend met bestuursleden die openstaan voor nieuwe dingen, die bereid zijn om zich te verdiepen in de werkelijke behoeften van onze leerlingen. Naar mijn mening is dat veel meer waard dan een gif voor het aanschaffen van ander meubilair.’

‘Wauw.’ De lachrimpeltjes rond zijn ogen verdiepten zich. ‘Ik begrijp wel waarom u geld hebt gekregen om uw klas anders in te richten. Zo te horen bent u een dijk van een fondsenwerver, juffrouw Bailey.’

Mijn gezicht werd warm onder zijn onderzoekende blik en ik twijfelde er niet aan dat mijn nek en wangen steeds roder werden. Mijn melkwitte huid liet weinig aan de verbeelding over, een beetje zoals bij die ringen met kristallen die van kleur veranderen wanneer je stemming verandert. Alleen kon ik mijn huid niet zoals een ring afdoen en lukte het me zelfs niet om bruin te worden, zodat het minder zou opvallen. Mijn vader is niet iemand die wijze adviezen in het rond strooit, maar op zeker moment zei hij tegen me dat een blond, blauwogig meisje met een huid zo licht als de mijne geen beroep moest kiezen waarbij ze haar brood verdiende met het omzeilen van de waarheid. Toen ik hem vroeg waarom, zei hij simpelweg: ‘Omdat het onmogelijk is om leugens te verbergen onder een huid die zo blank is als de jouwe.’

‘Al moet ik zeggen,’ ging de vervanger ongegeneerd verder,

‘dat een paar van de zevenjarigen in mijn groep nog wel wat hulp nodig hebben bij het formuleren van passende teksten.’

‘Wat bedoelt u?’ vroeg ik, in de war door de plotselinge verandering van onderwerp.

‘De beterschapskaarten voor Charlotte. Geweldig idee, maar ik moest een paar keer op mijn tong bijten toen ze hun berichtjes dicteerden.’

Ik draaide me om, zodat ik hem recht aan kon kijken. ‘Hun berichtjes aan mevrouw Walker, bedoelt u?’

‘Jazeker.’ Hij dempte zijn stem en boog zich naar me toe. ‘Een van hen bood Charlotte de roestige rollator aan die bij haar thuis in de garage stond en helaas niet verkocht was tijdens de jaarlijkse rommelmarkt. Een ander kind vroeg of hij een robot-been op haar gips mocht tekenen, zodat ze op een superheld zou lijken. Maar de allerleukste...’ Hij liet een korte stilte vallen en mijn blik dwaalde naar zijn mond. ‘... Had betrekking op haar ondergoed.’

‘Wat? Dat meent u niet!’ Drie van mijn leerlingen, die een stukje verderop geholpen werden door mevrouw Dalton, al meer dan twintig jaar de vaste bibliothecaresse van Brighton, draaiden zich nieuwsgierig naar mij om. Ik sloeg mijn hand voor mijn mond. Oeps.

‘Toch wel,’ zei hij op plagerige toon. ‘Een zekere juffrouw Aurora Brown meldde dat haar overgrootmoeder speciaal ondergoed voor oude mensen moest dragen, een beetje zoals de luiersbroekjes van haar kleine broertje, maar dan veel groter en veel zachter.’

Ik barstte in lachen uit. Ik kon het gewoon niet helpen.

‘Precies,’ zei hij met een brede grijns. ‘Stel je voor dat dat lieve kind daar een bijpassende tekening bij zou maken.’

Mijn schouders bleven schudden.

‘En dan te bedenken dat u dit elke dag mag doen.’

‘Neem me niet kwalijk,’ zei mevrouw Dalton op afgemeten toon, twee gangpaden bij ons vandaan, ‘het is tijd om voor te lezen op het kleed.’

Ik knikte en plukte aan de zoom van mijn donkerblauwe vestje in een poging mijn zelfbeheersing te hervinden. Wat mevrouw Dalton miste aan lengte, compenseerde ze met vlijmscherpe uitbranders. Ik perste mijn lippen op elkaar en probeerde tevergeefs het beeld dat Joshua geschetst had uit mijn hoofd te zetten. Zonder nog iets te zeggen, dirigeerde ik mijn leerlingen naar het vierkante vloerkleed waar mevrouw Dalton op een hoge, smalle stoel had plaatsgenomen. Haar voeten bungelden zo'n tien centimeter boven de grond.

Vanuit mijn ooghoek zag ik dat Joshua zijn leerlingen ook naar het kleed dirigeerde, maar waar ik het hield bij voorzichtige duwtjes, deelde hij boksen en high-fives uit. Aan de zure trek rond mevrouw Daltons mond te zien was ze niet erg over zijn aanpak te spreken. Om de een of andere reden moest ik daar alleen nog maar meer om lachen. Zijn manier om dingen te doen was absoluut uniek.

'Stil nu, jongens en meisjes. Het is tijd voor ons wekelijkse hoofdstuk uit *The Boxcar Children*.'

Miles Kennewick uit mijn klas stak zijn hand in de lucht, maar hij wachtte niet totdat hij het woord kreeg. 'Kunnen we vandaag niet iets leukerders lezen?'

Lieve help. Miles was een jongetje dat altijd precies zei wat hij dacht.

Mevrouw Dalton deed het boek dicht en staaarde hem met samengeknepen ogen aan. 'Leukerder is geen woord, Miles. En we lezen de rest van het schooljaar boeken uit deze serie.'

Een handjevol leerlingen kreunde en Miles flapte eruit: 'Maar uw boeken zijn heel anders dan de boeken die juf Bailey ons voorleest. Die van haar zijn leuk.'

Dit kon niet goed eindigen... Ik zigzagde tussen de zittende kinderen door, op weg naar Miles. Ondertussen voelde ik Joshua's geamuseerde blik op mij rusten.

'Er zijn miljoenen boeken,' begon mevrouw Dalton. 'Er zijn er geen twee hetzelfde. Net zoals juffrouw Bailey en ik niet hetzelfde zijn. Ieder van ons heeft zijn of haar eigen, unieke voorkeuren.'

Vijf gretige handjes schoten omhoog, allemaal om dezelfde vraag te stellen. ‘Wat betekent voorkeuren?’

‘Dat betekent dat sommigen van ons van griezelige avonturenverhalen houden en anderen van sprookjes over prinsessen –’

‘O, o!’ riep Miles uit alsof hij zojuist de openbaring van de eeuw gekregen had. ‘Dus dan houdt u zeker van saaie verhalen.’

De diepe mannelijke lach van een zekere mannelijke vervanger weerklonk in de open, maar plechtige ruimte, en niet veel later klonk overal op het vloerkleed vrolijk gelach. Als hij plezier in iets had, onderdrukte hij dat niet. Hij trok zich niet terug. In plaats daarvan bleef hij waar hij was, zijn gezichtsuitdrukking een open venster naar het soort vrolijkheid dat de meeste volwassenen lang geleden waren kwijtgeraakt.

Terwijl mevrouw Dalton in haar handen klapte en iedereen tot de orde riep, werd ik door een onheilspellend voor gevoel bekropen. Ik spande me in om mijn blik – en mijn gedachten – te richten op iets anders dan de verwarrende charmes van een zekere Joshua Avery. Maar dat bleek, net als het kalmeren van deze groep overprikkelde kinderen, een onmogelijke opgave.

Wat als er twee deuren voor je opengaan... en je er maar één mag kiezen?

Na jaren van daten heeft lerares Lauren Bailey zich er uiteindelijk bij neergelegd dat ze single is. Nu hoeft ze zich alleen nog maar te focussen op haar nieuwe droom: moeder worden. Ze is er klaar voor een kind te adopteren, en zonder moeite zegt ze toe de komende twee jaar niet meer te daten. Alle aandacht is voor het kind. Maar dan ontmoet ze Joshua Avery.

Joshua werkt als invalleerkracht op Laurens school. Met zijn passie voor onderwijs en zijn overrompelende charme laat hij Laurens hart sneller kloppen. De klik tussen hen is niet te ontkennen. Lauren komt voor de moeilijkste keuze van haar leven te staan. Maar als ze door wil gaan met het adoptieproces, is er maar één optie: Joshua's hart breken... en dat van haarzelf.

Nicole Deese schrijft originele romantische verhalen met diepgang. *Alles wat ik vinden wil* is de eerste roman van haar hand die in het Nederlands verschijnt. In haar thuisland Amerika wonen haar romans meerdere prijzen.

NUR 302

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT